

Heavy Metal [Blu-ray]

Heavy Metal [Blu-ray]

Hvis du liker rett frem rock'n'roll og kvinner med duvende bryst ikledd minimalt med klær, kan *Heavy Metal* være i din gate. Filmen har status som kultklassiker og fortjener din oppmerksomhet.

Heavy Metal

Gerald Potterton

Columbia Pictures Corporation, Guardian Trust Company, Canadian Film Development Corporation, Famous Players

1981

Sony Pictures Home Entertainment

16:9 Fullskjerm (1,85:1), 1080p

Dolby Digital 2.0

90 min.

2

4

Sex, vold og rock'n'roll

Heavy Metal fikk forholdsvis lunkne kritikker da den ble lansert i 1981. En uavhengig animasjonsproduksjon basert på en marginal tegneserie fullstappet av sex og vold, lokket ikke amerikanere i hopetall til kinoene. Sakte, men sikkert fikk likevel filmen kultstatus i engere kretser og ble vist på obskure kinoer sammen med andre kultkalkuner som *Rocky Horror Picture Show* og filmene til Russ Meyer og Ed Wood. Filmens status som kultklassiker økte da rettighetsproblemer gjorde sitt til at den ikke ble gitt ut på video før 15 år etter debuten. Filmen ble snakket om, men den var forholdsvis vanskelig å se den. En legende ble skapt.

Filmen er bygge opp av selvstendige episoder med helt ulike produksjonsteam, bundet sammen av en mer eller mindre sammenhengende rammehistorie. Det er den mystiske grønne kulen, Loc-Nar, som rommer summen av all ondskap i verden, som går igjen i alle filmens episoder. Innledningsvis blir kulen brakt til jorden av en astronaut som en gave til hans datter. Astronauten blir drept av kulen og datteren må se hvordan kulens ondskap har virket gjennom alle tider her på jorden - det er disse ulike hendelsene som utgjør filmens episoder som vi ser gjennom datterens øyne.

Det er lite sammenheng mellom de ulike episodene og at de i tillegg ble produsert parallelt med helt ulike produksjonsteam, gjør sitt til at filmen har et mangfoldig visuelt uttrykk. Episodene tar utgangspunkt i historier fra tegneseriene utgitt i magasinet

Heavy Metal - et magasin beryktet for sine fremstillinger av vold og sex. Etter den innledende astronautepisoden som introduserer Loc-Nar, er

Harry Canyon den første helstøpte

Heavy Metal-historien. Vi er i fremtidens New York, året er 2031, biler flyr, tvillingtårnene står.

Harry Canyon er taxisjåfør som får sitt livs taxitur som inkluderer sex, drap og den mystiske artefakten Loc-Nar - det hele tonesatt med musikk av Blue Öyster Cult, Donald Fagen, Journey, Riggs og Stevie Nicks. Det er det visuelle uttrykket og den dystopiske film noir-stemningen som gjør episoden så fascinerende. Animasjonen og designet er like skranglete og falleferdig som selve byen handlingen foregår i - uttrykket passer handlingen perfekt.

Filmen fortsetter med episodene

Den og

Captain Sternn. Ingen av dem gjør veldig inntrykk på meg - utover at det visuelle uttrykket endres fortløpende og det er interessant å se hvordan de ulike strekene fungerer. Fra

Dens overnaturlige realisme til

Captain Sternns superheltunivers som en slags karikatur av mer masseproduserte tegneserieestetikk. Neste høydepunkt kommer i episoden

B-17, hvor vi fraktes til 2. verdenskrig og dramatiske hendelser knyttet til bombeflyet B-17 og dets mannskap. Episoden er av de få fri for sex og nakne kvinner, men inneholder desto mer gruvekkende voldsscener og ender som en ren zombiefilm. Uttrykket er holdt i en realistisk tegneseriestil som avbilder voldsscenene med samme nøyaktighetsgrad som flykroppen og dets tekniske innretninger. Dette er den av episodene som står seg best på egenhånd og utgjør en fullendt historie. Musikken serveres av Don Felder og er så nært man kommer et tittelspor for *Heavy Metal*.

Filmen avsluttes med episoden

Taarna hvor tittelfiguren er en kvinnelig kriger som ofrer seg for at Loc-Nar skal bli ødelagt. En lettkledd, storbrystet, kvinnelig helt er som skapt for

Heavy Metal-universet og akkompagnert av musikken til Black Sabbath og DEVO overviner Taarna alle hindre. En epilog viser at rammehistoriens Loc-Nar også ødelegges og at jenta er valgt til å være den neste Taarna. Filmens avslutning er tilfredsstillende og selv om flere av episodene i liten grad bygge ropp under rammehistorien, får vi en slags løsning til slutt.

30 år etter premieren fremstår

Heavy Metal som en noe arkaisk film. Holdningene som fremheves i episoder som

Den og

So Beautiful and So Dangerous er pubertale både i forhold til kvinnesyn og flørt med 60-tallets "fri dop, fri sex"-filosofi. Filmen fremstår som endimensjonal i avbildningen av kvinner som objekter og menn som tankeløse krigere og/eller sexavhengige døgenikter. Det er episoder som

Harry Canyon og

B-17 som redder helhetsinntrykket og gjør at filmen blir noe mer enn en kuriositet.

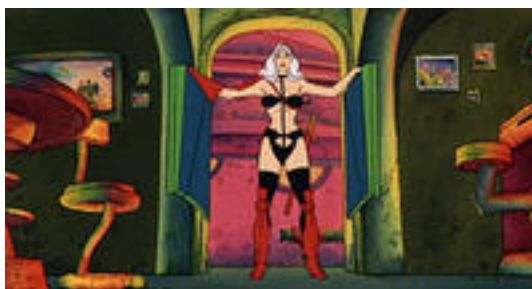
Et sterkt tilskudd til filmens kultstatus er selvsagt musikken. Den fremstår kanskje ikke så hardslående som tittelen antyder, men musikken spiller likefullt en sentral rolle for filmens levedyktighet. En rekke av datidens største artister leverte spesialskevne låter til prosjektet - blant dem Blue Öyster Cult og Journey - og soundtracket gjorde det skarpt på albumlistene. Sogar

filmens atmosfæriske musikk ble gitt ut på LP, noe som var uvanlig på det tidspunktet. Det var også musikken som gjorde sitt til at filmen gikk "under jorden" helt frem til 1996 grunnet rettighetsproblemer - noe som ytterligere forsterket filmens kultstatus.

Animasjonen i filmen holder varierende kvalitet. Tidspresset var meget stramt mot slutten av produksjonen og finansieringen var begrenset for å si det mildt. Dette førte til at kvaliteten varierer og de ulike produksjonsteamene levde sine egne liv og en samlet helhetlig produksjon ble umulig å gjennomføre. Dette preger filmen på godt og vondt. Rotoskopteknikk er brukt gjennom store deler av filmen - kanskje tydeligst i Jimmy T. Murakamis åpningssekvens *Soft Landing*. Teknikken gir virkelighetstro bevegelser og karakterutforming, men bidrar også til en stivhet ikke ulik motion-capture teknikken som preger en del av dagens kommersielle animasjonsproduksjoner.

Alt i alt er

Heavy Metal en ikonisk film som fortjener sin kultstatus. Musikken og det ungdommelige meningsinnholdet gir filmen en energisk punch som har overlevd de 30 årene siden lansering. Filmen og tegneserien har vært inspirasjonskilde til mange uavhengige animasjonsproduksjoner - her på berget tydeligst for Christopher Nielsens animasjonsdebut *Narverfredag* (1996). Man kan bare håpe at legenden vil leve videre og inspirere flere til å gi seg i kast med guttedrømmen.

Utgivelsen:

Ut i fra bildekvaliteten på denne blu-ray-utgivelsen skulle man trodd at *Heavy Metal* ble produsert for nærmere hundre år siden. Bildet er så kornete og fullt av visuelle blemmer at råmaterialet må være i særdeles dårlig forfatning. Det hjelper lite å få bildet presentert i HD, når utgangspunktet er såpass dårlig. Lydopplevelsen er bedre og utgiveren gjør lurt i å presentere det musikkunge lydsporet i stereo. Ikke noe fiksfakseri - helt streit rock'n'roll.

Utgivelsen er forholdsvis godt utstyrt med ekstramateriale. Det må sies at mye her er for spesielt interesserte å regne. Har du først sett deg igjennom filmen, skal du være mer enn måtelig interessert for å se igjennom hele filmen i et tidlig produksjonsstadium selv om du får med kommentarspor. Mer av allmenn interesse er dokumentaren *Imaging Heavy Metal* som gir et godt innblikk i produksjonen. Interessant er også de utelatte scenene og spesielt den ferdigstilte sekvensen *Nowhere Land*.

Alt i alt en temmelig god utgivelse av en film som har sett sine bedre dager.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 09.08.11

Takk til Sony Pictures Home Entertainment for anmeldereksemplar.

Trailer Heavy Metal:

Ja
[HeavyMetal_cover;](#)